

Догађаји године:

1. Одлазак са власти Бориса Тадића и Демократске странке
2. Формирање владе СНС-СПС-УРС
3. Састанак Дачић-Тачи, наставак "техничких" преговора Београд-Приштина у Бриселу и примена споразума о "интегрисаним прелазима" (ИВМ)
4. Ослобађајуће пресуде Готовини, Маркачу и Харадинају у Хашком трибуналу
5. Кампања против корупције и хапшење Мирослава Мишковића

Политичар године:

1. **Александар Вучић** (иако он лично није победио ни на једним изборима, штавише, као носилац листе СНС убедљиво је изгубио у Београду, годину завршава као најмоћнији човек у Србији; након повлачења Николића, постао председник владајуће странке, координатор свих служби безбедности, персонификација борбе против корупције и политичар са највишим рејтингом у земљи; сви га подржавају и сви га се плаше; необичан спој радикалске методологије и европске идеологије; нови миљеник Запада у Србији; Вучић оптужује, хапси и амнестира, спашава Звезду, доводи Џајића, компонује локалне самоуправе, диригује медијима, поставља директоре, кадрира унутар власти и унутар опозиције; вероватно најспособнији човек у владајућој гарнитури и вероватно сам себи највећи непријатељ – све остале је савладао, или је на путу да то учини)

2. **Томислав Николић** (победом на председничким изборима из петог покушаја остварио свој животни сан и омогућио преокрет у постизборном расплету, односно фактички изборни неуспех СНС-а претворио у постизборни тријумф; испунио обећање и повукао се са места председника напредњака; задужен за спасавање „патриотског образа“ актуелне власти и повремено мирење коалиционих рогова у врећи; као да још ни сам није рашчистио да ли да се задовољи улогом „енглеске краљице“, или ће ипак покушати да буде „шеф“ и арбитар из сенке – наравно у мери у којој та ствар и одлука још уопште зависе од његове воље)

3. **Ивица Дачић** (остварио "самоиспуњавајуће пророчанство" из изборне ноћи да ће бити председник Владе, али је то платио губитком много чега другог; сладак укус премијерског места и рејтинг могли би озбиљно да му наруше директни преговори с Хашимом Тачијем и метеорски успон Александра Вучића; окренуо леђа Борису Тадићу, слично као пре четири године Коштуници и Николићу, и заиграо рискантан танго са својим „првим потпредседником“, у односу на кога, за сада, делује више као „прва пратиља“; осуђен да чека на погрешан корак главног ривала, чува владу тако што постаје све конструктивнији према Приштини, Бриселу и Вашингтону, рачунајући да они неће дозволити рушење владе која је тако „кооперативна“ по питању Косова; парадоксално, чини се да је био моћнији као други човек у Тадићевој влади, него као први у „својој“ сопственој)

4. **Расим Љајић / Млађан Динкић** (политички преживели потонуће ДС-овог „Титаника“ и нашли се и у новој Влади Србије; институционално чак ојачани „мрсним“ ресорима, али се стиче утисак да се не осећају најпријатније и најприродније у актуелном политичком окружењу; труде се да остану активно неутрални у актуелним унутаркоалиционим сукобима „који не постоје“)

... (unreadable text) ...

... (unreadable text) ...

... (unreadable text) ...

... (unreadable text) ...

... (unreadable text) ...

... (unreadable text) ...

... (unreadable text) ...

... (unreadable text) ...

... (unreadable text) ...

... (unreadable text) ...